

Sygn. akt IV CSK 283/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa C. S.
przeciwko L. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 maja 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3600 zł
(trzy tysiące sześćset złotych) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżony skargą kasacyjną wyrok wydany został w dniu 10 maja 2012 r., a zatem wniesiona od niego skarga kasacyjna spełniać powinna wszelkie wymogi, wynikające z treści obowiązujących przepisów art. 398⁴ § 1-3 k.p.c.

W art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. ustawodawca skatalogował odrębnie konstrukcyjne elementy każdej skargi kasacyjnej, a więc cechy istotne (kreatywne) tylko tego szczególnego środka odwoławczego, podkreślając zarazem w ten sposób rangę tychże elementów.

Obowiązek przedstawienia przez skarżącego m.in. okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej, a wynikający z art. 398⁴ § 2 k.p.c., wiąże się z instytucją tzw. „przedsądu”, polegającego m.in. na możliwości Sądu Najwyższego odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c.). Ten możliwy sposób zakończenia postępowania kasacyjnego, a kolidujący niewątpliwie z intencją strony wnoszącej skargę, spowodował zrównanie rangą dotychczasowego obowiązku przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) z obowiązkiem odrębnego przedstawienia okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej. Odrębne wyartykułowanie przez ustawodawcę obu kategorii obowiązków dowodzi tego, że nie są one tożsame. W konsekwencji za spełnienie wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie można uznać jedynie odwołania się przez skarżącego do uzasadnienia podstaw kasacyjnych i sformułowanych w ich ramach zarzutów, z pominięciem wyraźnego, odrębnego zaprezentowania okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej (por. postanowienie SN z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10. Poz. 156; postanowienie SN z dnia 5 czerwca 2001 r., V CZ 45/01, OSNC 2001, nr 10, poz. 157).

Uwzględniając więc odrębność obu przedmiotów regulacji w art. 398⁴ § 1 pkt 2 i w § 2 k.p.c. stwierdzić należy, że choć argumentacja skarżącego może się niekiedy w obu tych kwestiach nawet częściowo pokrywać, to jednak orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny przyczyn kwalifikowanych przez ustawodawcę, a określonych w art. 398⁹ § 1

k.p.c., gdyż tylko one mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku.

Spełnienie obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga wyodrębnionego przedstawienia w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniających jej rozpoznanie przez odniesienie się do przesłanek wynikających z art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz uzasadnienie twierdzenia, że przesłanki te w sprawie zachodzą. Przedstawienie tych okoliczności, stanowiąc istotny wymóg skargi, jest także uprawnieniem strony w tym znaczeniu, że stwarza jej możliwość zaprezentowania argumentacji, która dopiero będzie rozważana przez Sąd Najwyższy przy dokonywaniu wstępnego badania skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczalności jej rozpoznania. Pozostaje to w ścisłym związku z aktualnie obowiązującym modelem skargi kasacyjnej, w którym przyjęcie jej do rozpoznania następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skoro więc skarga kasacyjna pozwanego pozbawiona jest przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania, to w tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia, działając na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i art. 99 k.p.c. oraz na podstawie § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. 2013 r., poz. 490).

aw

es